

ПОРЯДОК ПОДАВАННЯ ТА РОЗГЛЯДУ ЗАПИТІВ НА ПУБЛІЧНУ ІНФОРМАЦІЮ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

PROCEDURE FOR SUBMISSION AND CONSIDERATION OF REQUESTS FOR PUBLIC INFORMATION ABOUT THE ACTIVITIES OF LAW ENFORCEMENT BODIES

Шевчук В.С., аспірант кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Стаття присвячена дослідженню особливостей подання та розгляду запиту на отримання інформації про діяльність правоохоронних органів як форми громадського контролю за її діяльністю. Визначено поняття публічної інформації, порядок та особливості розгляду публічного запиту та надання інформації про діяльність правоохоронних органів, види інформації про діяльність правоохоронних органів, яка не підлягає оприлюдненню та захист інформації з обмеженим доступом.

З'ясовано, що будь-яким правоохоронним органом здійснюються такі заходи спрямовані на доступ до публічної інформації розпорядниками якої вони є: 1) систематичне та оперативне оприлюднення публічної інформації в офіційних друкованих виданнях; 2) розміщення публічної інформації на офіційному веб-сайті правоохоронного органу, веб-сайтах органів, служб та підрозділів правоохоронних органів та у мережі Інтернет; 3) розміщення публічної інформації на інформаційних стендах у приміщеннях правоохоронного органу; 4) надання інформації за запитом на інформацію; 5) надання відкритого доступу до єдиних публічних реєстрів, адміністраторами яких виступають правоохоронні органи.

Встановлено, що з метою уніфікації процедури розгляду звернень громадян та запитів на надання публічної інформації в органах виконавчої влади (далі – ОВВ) в цілому і правоохоронних органах, зокрема доцільно розробити Типове Положення «Про порядок розгляду в органах виконавчої влади звернень громадян та запитів на надання публічної інформації про їх діяльність», яке має затверджуватись Постановою КМУ та включати такі положення: види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка є загальнодоступною та розміщується на інформаційних ресурсах ОВВ; види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка може надаватись за запитом; види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка не може надаватись за публічним запитом та складає державну таємницю, та інформацію з обмеженим доступом та містить конфіденційну інформацію; суб'єкти розгляду запитів; порядок розгляду запитів та формування і направлення відповідної заявнику (з урахуванням особливостей подання та розгляду електронних запитів).

Ключові слова: звернення громадян, публічна інформація, публічна інформація про діяльність правоохоронних органів, запит на отримання публічної інформації про діяльність правоохоронних органів.

The article is devoted to the study of the peculiarities of submitting and considering a request for information on the activities of law enforcement agencies as a form of public control over their activities. The concept of public information, the procedure and features of considering a public request and providing information on the activities of law enforcement agencies, types of information on the activities of law enforcement agencies that cannot be made public, and the protection of information with limited access are defined.

It has been found that any law enforcement agency carries out the following measures aimed at access to public information of which they are administrators: 1) systematic and prompt publication of public information in official printed publications; 2) posting of public information on the official website of the law enforcement body, websites of bodies, services and divisions of law enforcement bodies and on the Internet; 3) placement of public information on information stands in the premises of the law enforcement agency; 4) provision of information upon information requests; 5) provision of open access to unified public registers, the administrators of which are law enforcement agencies.

It has been established that in order to unify the procedure for consideration of citizens' appeals and requests for public information in the State Security Service as a whole and law enforcement agencies, in particular, it is expedient to develop the Model Regulation "On the Procedure for Consideration of Citizen Appeals and Requests for Public Information in Executive Power Bodies (hereinafter – State Security Service) on their activities", which must be approved by the Resolution of the CMU and include the following provisions: types of public information about the activities of the OVV, which is publicly available and posted on the information resources of the OVV; types of public information about the activities of the OVV, which can be provided upon request; types of public information about the activities of the OVV, which cannot be provided upon public request and constitutes a state secret, and information with limited access and contains confidential information; subjects of consideration of requests; the procedure for considering requests and forming and sending responses to the applicant (taking into account the peculiarities of submission and consideration of electronic requests).

Key words: citizens' appeals, public information, public information on the activities of law enforcement agencies, request for public information on the activities of law enforcement agencies.

Актуальність теми. Прагнення української держави стати повноправним членом європейського співтовариства спрямоване на зміщення векторів діяльності правоохоронних органів з метою першочергового забезпечення ними національних конституційних норм та світових стандартів дотримання прав і свобод людини, в тому числі надання якісних правоохоронних послуг, прозорості їх діяльності та відкритості до громадян.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон) визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес. Стаття 3 цього Закону закріплює гарантії забезпечення права на доступ до публічної інформації, які полягають в наступному: 1) обов'язку розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію,

розпорядниками якої вони є; 2) визначення розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; 3) максимальному спрощенні процедури подання запиту та отримання інформації; 4) доступу до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень; 5) забезпечення громадського контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації; 6) встановлення юридичної відповідальності за порушення законодавства про доступ до публічної інформації [1]. Через реалізацію принципу гласності та відкритості діяльності правоохоронного органу реалізується функція громадського контролю за його діяльністю як ключова форма демократії та людиноцентричної моделі побудови держави.

Аналіз діяльності правоохоронних органів України, зокрема прокуратури, Національної поліції, органів служби безпеки, антикорупційних органів (НАБУ, НАЗК,

Нацагентство з повернення активів), Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Служби зовнішньої розвідки України, органів митного контролю, органів охорони державного кордону, органів і установ виконання покарань в період 2019–2021 роки дає можливість встановити, що ними щорічно розглядається більше ніж 250 тис. звернень громадян. Так, лише органами Національної поліції щорічно розглядається більше ніж 120 тис. звернень громадян, з яких: більше 40 тис. заяв щодо надання публічної інформації про їх діяльність (30%), 75 тис. клопотань учасників провадження у кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення (63%), 5 тис. скарг на діяльність посадових осіб Національної поліції (7%) [2]. Якщо врахувати, що в Україні налічується близько 1500 структурних підрозділів різних правоохоронних органів, то кількісні показники щодо розгляду звернень громадян є досить вагомі, відповідно не менш суттєвими є проблеми правового та організаційного порядку розгляду запиту на отримання інформації про їх діяльність, які доцільно розглянути та частково вирішити нижче.

Таким чином основним завданням в межах даної статті є з'ясування особливостей подання та розгляду запиту на отримання інформації про діяльність правоохоронних органів як форми громадського контролю за її діяльністю. На виконання поставленого завдання будуть вирішені наступні *задачі*: визначено поняття публічної інформації, порядок та особливості розгляду публічного запиту та надання інформації про діяльність правоохоронних органів, види інформації про діяльність правоохоронних органів, яка не підлягає оприлюдненню та захист інформації з обмеженим доступом.

Виклад основних положень статті. Звернення громадян до органів публічної влади на сучасному етапі розвитку України є однією із поширених та ефективних форм громадського контролю. Звернення громадян є формою безпосереднього управління справами держави і одним із способів контролю за публічним управлінням, здійснюваним державними органами, органами місцевого самоврядування, посадовими особами. Звернення вважається одним із дієвих засобів захисту прав та законних інтересів громадян. Важливим є те, що ця форма громадського контролю закріплена безпосередньо в Основному Законі (ст. 40) [3]. До того ж, існує Закон України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 р. [4] та інші нормативно-правові акти у цій сфері. Саме Закон України «Про звернення громадян» забезпечує громадянам України можливість для участі в управлінні державними і громадськими справами, відстоювання своїх прав й законних інтересів та відновлення їх у разі порушення.

Разом із тим, рівень сучасного нормативно-правового регулювання у сфері звернення громадян не відповідає цілком стандартам правової держави. Як вірно зазначає Денисюк С.Ф. відсутність у законодавчих актах найважливіших положень, що встановлюють принципи розгляду звернень громадян та принципи його відповідних правових процедур, дозволяє говорити про наявні суперечності та прогалини [5, с. 28]. Сківський І.О. цілком доречно вказує на те, що у нормативно-правових актах, що регулюють порядок реалізації права громадян на звернення, немає єдності у розумінні суб'єкта вказаного права, адресатів звернень, а також їх видів; не фіксуються принципи процедурні характеристики цього інституту; відсутня чітка система правових норм, які б всебічно, комплексно і повно включали у свій зміст процедурні елементи; встановлюються різні строки розгляду звернень громадян, що зумовлює стверджувати про наявність колізійних положень у вказаній сфері [6, с. 262]. В свою чергу Миронюк Р.В. досліджуючи на монографічному рівні форми громадського контролю за діяльністю поліції зазначає, що «у контексті вдосконалення правового інституту звернення гро-

мадян та підвищення його соціальної значущості доцільно внести зміни до порядку розгляду, зокрема, колективних звернень», також «існує необхідність опублікування у засобах масової інформації відповідей посадових осіб на звернення, спрямованих в органи публічної влади певною кількістю осіб щодо одного і того ж питання, яке носить публічний інтерес або характеризується суспільною значимістю» [7, с. 69].

Таким чином, інститут звернення громадян є ефективною формою громадського контролю та потребує подальшого розвитку й удосконалення. Тим більше, що серед усієї сукупності видів звернень до органів публічної влади найбільша кількість стосується скарг; через які громадяни, іноземці, особи без громадянства повідомляють органи влади про факти порушення їх прав, свобод, законних інтересів. Одним із пріоритетних напрямів роботи публічної влади має бути робота зі зверненнями громадян, що забезпечує дієвий зворотний зв'язок.

Безпосереднє звернення громадян до правоохоронних органів з метою отримання інформації про їх діяльність як форма громадського контролю за їх діяльністю реалізується на підставі низки нормативних актів: Законів України «Про Національну поліцію», «Про прокуратуру», «Про Національне антикорупційне бюро України» та ін.; Закону України «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закону) [1], Закону України «Про звернення громадян» [4]; Інструкції про порядок розгляду звернень і запитів та особистого прийому громадян в органах прокуратури України: Наказ Генерального прокурора 06.08.2020 № 363 [8]; Порядку розгляду звернень та організації проведення особистого прийому громадян в органах та підрозділах Національної поліції України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України 15.11.2017 № 930 [9]; Порядку складання та подання запитів на отримання публічної інформації, розпорядником якої є Національна поліція України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України 07.02.2017 № 95 [10]; Порядку складання та подання запитів на інформацію в Міністерстві внутрішніх справ України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 05 травня 2021 року № 339 [11] та ін.

Аналіз нормативно-правових актів, які регулюють порядок розгляду звернень громадян, які надходять до правоохоронних органів та порядок розгляду запитів на публічну інформацію дає можливість констатувати відсутність єдиних підходів в системі публічної служби. Так в окремих правоохоронних органах таких як МВС, Прокуратура, НАБУ затверджені відповідні Положення як про порядок розгляду звернень громадян так і порядок запитів на публічну інформацію, натомість в окремих із них, зокрема – органах і установах виконання покарань – Державній кримінально-виконавчій службі України такі положення відсутні. В кожному з правоохоронних органів діють свої відповідні положення, які затверджені наказами керівників цих органів, одна це переважно положення про розгляд звернень громадян, розроблені на виконання Закону України «Про звернення громадян», натомість порядку розгляду запитів на доступ та надання публічної інформації в багатьох із них не розроблено. У зв'язку з цим для виправлення такої правової прогалини, пропонуємо розробити Типове Положення «Про порядок розгляду в органах виконавчої влади (далі – ОВВ) звернень громадян та запитів на надання публічної інформації про їх діяльність», яке має затверджуватись Постановою КМУ та включати такі положення: види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка є загальнодоступною та розміщується на інформаційних ресурсах ОВВ; види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка може надаватись за запитом; види публічної інформації про діяльність ОВВ, яка не може надаватись за публічним запитом та складає державну таємницю, та інформацію з обмеженим доступом та містить конфіденційну інформацію; суб'єкти роз-

гляду запитів; порядок розгляду запитів та формування і направлення відповідей заявнику (з урахуванням особливостей подання та розгляду електронних запитів).

Зокрема, ст. 1 згаданого Закону містить визначення, відповідно до якого «публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом» [1]. Як видно із зазначеної правової норми, законодавець закріпив презумпцію відкритості публічної інформації. Будь-які виключення із цього правила можуть встановлюватись виключно на підставі закону. Аналогічні положення містяться і в Законі України «Про інформацію», ч. 2 ст. 20 якого передбачає, що «будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом» [12]. Здійснивши аналіз Закону «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про центральні органи виконавчої влади» можна виокремити інформацію про діяльність правоохоронних органів, яка може надаватися в усній та письмовій формі та у вигляді задокументованої інформації, в тому числі у електронному вигляді, зокрема: 1) місцезнаходження, поштову адресу, номери засобів зв'язку, адресу офіційного веб-сайту та адресу електронної пошти для направлення електронних запитів на інформацію; 2) прізвище, ім'я та по-батькові, контактний номер телефону або іншого засобу зв'язку, керівника та його заступників, основні функції структурних підрозділів, крім випадків, коли ці відомості належать до інформації з обмеженим доступом; 3) розклад роботи та графік прийому громадян; 4) вакансії, порядок та умови проходження конкурсу на заміщення вакантних посад; 5) порядок складання, подання запиту на інформацію; 6) види адміністративних послуг, які надає правоохоронний орган; 7) банківські реквізити для сплати адміністративних послуг. Також слід виокремити форми оприлюднення публічної інформації про діяльність правоохоронного органу до яких всі громадяни мають вільний доступ, це: оприлюднення публічної інформації в засобах масової інформації; розміщення публічної інформації на офіційному веб-сайті правоохоронного органу в мережі Інтернет; розміщення публічної інформації на інформаційних стендах у приміщенні правоохоронного органу; надання інформації за запитами про публічну інформацію. Все це дає можливість громадськості у тому числі ЗМІ отримувати публічну інформацію про діяльність правоохоронного органу з офіційних джерел та позбавляє їх необхідності звернення до суду з запитом про її отримання. В той же час це не позбавляє громадян звертатись до правоохоронного органу з запитом на отримання публічної інформації при умові, що така інформація не мала офіційного оприлюднення та не є інформацією з обмеженим доступом, а відповідно не може надаватись на запити громадян. Однак слід зауважити, що чіткий перелік або хоча б ознаки інформації, яка не може надаватись правоохоронному органу громадянам на їх запит законом не визначено, що викликає конфліктні ситуації у відносинах правоохоронного органу та громадськості, не сприяє налагодженню взаємодії між ними. Розгляд цих проблемних питань та порядок їх вирішення потребує детального наукового дослідження в межах окремої наукової статті. В той же час слід відзначити, що цілком логічним є неможливість в законодавстві визначити перелік публічної інформації з обмеженим доступом поширення якої будь-яким органом публічної адміністрації, у тому числі суду заборонено або обмежено. Законодавчо у ч. 2 ст. 6 Закону «Про доступ до публічної інформації» лише визначено не чіткі підстави законного

обмеження доступу до інформації, а в ч. 1 ст. 21 Закону «Про інформацію» та ч. 1 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» виокремлено її види: конфіденційна, таємна та службова інформація. Аналіз підстав віднесення інформації до такої, що є з обмеженим доступом дає можливість, виділити ті критерії, які відмежовують їх від відкритої інформації. При проведенні зазначеного аналізу також слід враховувати положення Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про практику застосування адміністративними судами положень Закону України від 13 січня 2011 року № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації» від 30.09.2013 р. № 11 [13] та Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації» від 29.09.2016 № 10 [14]. Так їх аналіз дає можливість стверджувати, що посадова особа правоохоронного органу має право надавати конфіденційну інформацію, яка є у його розпорядженні виключно з дозволу фізичної та юридичної особи якої вона стосується, які самостійно визначають порядок та умови доступу до інформації про них, крім випадків коли така інформація надається в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Порядок надання посадовими особами правоохоронного органу таємної інформації до якої віднесено інформацію, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю, регулюється низкою законодавчих актів: Законів України «Про державну таємницю», «Про банки та банківську діяльність», КПК України та ін.

До службової інформації розпорядником якої є суд відповідно до ст. 9 України «Про доступ до публічної інформації» можна віднести інформацію: 1) що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрішньому службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень; 2) зібрана в процесі оперативно-розшукової, контрольно-наглядової діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці. Перелік відомостей, що становлять службову інформацію в ОВВ в тому числі в системі правоохоронних органів не визначено, тому у відповідності до п. 3 ст. 9 цього закону їх перелік узагальнюють керівники цих органів в окремих внутрішніх наказах, наприклад Перелік відомостей, що становлять службову інформацію в системі Міністерства внутрішніх справ України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 27.05.2016 № 432 [15].

Порядок реєстрації, розгляду запитів на інформацію, які надходять до надання відповідей на них, як було зазначено вище, регулюється окремими Положеннями, розробленими на підставі Закону, які затверджуються окремими наказами, зокрема для прикладу доцільно розглянути окремі положення Порядку складання та подання запитів на інформацію в Міністерстві внутрішніх справ України, затвердженому Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 05 травня 2021 року № 339 [11].

Слід звернути увагу на загальні правила подання та прийняття запитів на публічну інформацію стосовно діяльності служб та підрозділів МВС, до них слід віднести наступні:

1) запити на інформацію, розпорядником якої є органи та підрозділи МВС, які надійшли поштовим зв'язком, електронною поштою, телефоном, факсимільним зв'язком, приймаються з 09.00 до 18.00, крім вихідних, святкових та неробочих днів;

2) отримання запитів на особистому прийомі громадян здійснюється через приймальні громадян відповідаль-

ними особами щодня з 09.00 до 17.00, у п'ятницю та передсвяткові дні – з 09.00 до 16.00, крім вихідних, святкових та неробочих днів. Запити, які надійшли до органів та підрозділів поліції після закінчення робочого дня, реєструються наступного робочого дня; запити, які надійшли у вихідні, святкові та інші неробочі дні, реєструються в органах та підрозділах МВС першого робочого дня;

3) діловодство за запитами здійснюється окремо від інших видів діловодства;

4) запити, які надійшли на адресу органів та підрозділів МВС електронною поштою, телефоном, факсимільним зв'язком чи в усній формі, приймаються і реєструються в електронній автоматизованій системі працівниками ДДЗ та відповідальними особами;

5) відлік строку розгляду запиту починається з дня його реєстрації;

6) у разі якщо запитувана інформація належить до сфери діяльності двох або більше органів чи підрозділів МВС, такі запити на інформацію подаються працівниками ДДЗ та відповідальними особами на розгляд керівництву органу чи підрозділу МВС для визначення головного виконавця;

7) запити, що надійшли безпосередньо на адресу структурних підрозділів МВС приймаються, реєструються у відповідних журналах або системі електронної реєстрації та в день отримання запиту після його реєстрації подаються на розгляд керівництву цих органів чи підрозділів;

8) працівники ДДЗ та відповідальні особи протягом робочого дня здійснюють перевірку електронної пошти. У разі надходження на електронну пошту запитів їх роздруковують та реєструють. Разом із запитом на окрему аркуші роздруковується інформація про запитувача, дати та час відправлення і отримання запиту, реєстраційний номер запиту, час і дата його реєстрації. Зазначена інформація зберігається в ДДЗ або у відповідальних осіб органів та підрозділів МВС;

9) при надходженні запиту до органу чи підрозділу МВС телефоном працівник ДДЗ та відповідальна особа зобов'язані з'ясувати прізвище, ім'я, по батькові запитувача, контактну адресу (номер факсу, електронної адреси, засоби зв'язку), а також суть запиту. Після з'ясування необхідної інформації заповнюється форма запиту, який реєструється у відповідних журналах або системі електронної реєстрації. На вимогу запитувача працівник ДДЗ та відповідальна особа зобов'язані повідомити реєстраційний номер його запиту;

10) відповідь на запит надається в спосіб, обраний запитувачем, протягом п'яти робочих днів з дня надходження та реєстрації запиту. У разі неможливості надання запитуваної інформації в запитуваній формі така інформація надається в тому вигляді, в якому вона зберігається в її розпорядника. Реєстрація відповідей на запити громадян ведеться за індексами, присвоєними під час реєстрації;

11) у разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, керівник органу чи підрозділу МВС, відповідальний за надання інформації за таким запитом, може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів. Про продовження строку він повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. Копія такого листа передається до ДДЗ або відповідальним особам для забезпечення контролю;

12) якщо запит стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, щодо стану довкілля, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних подій, що сталися або можуть статися і загрожують безпеці громадян, відповідь має бути надана не пізніше

48 годин з дня отримання запиту. За наявності підстав, що свідчать про реальну загрозу життю та здоров'ю особи, яка повідомила про кримінальне правопорушення, працівники підрозділу документального забезпечення та відповідальна особа, яка отримала запит, невідкладно повинні поінформувати відповідні органи та підрозділи МВС для вжиття всіх можливих заходів із його запобігання або припинення;

13) відповідь на запит надається за підписом керівництва органу МВС до якого він був спрямований.

Форма запиту на отримання публічної інформації про діяльність МВС визначена Законом, однак і на офіційному сайті і МВС на сторінці «Доступ до публічної інформації» містяться зразок такого запиту та визначено порядок його заповнення та подання, відповідно до Порядку складання та подання запитів на отримання публічної інформації, розпорядником якої є Міністерство внутрішніх справ України.

Відповідно до статті 23 Закону рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації можуть бути оскаржені до керівника розпорядника, вищого органу або суду. Тобто заявнику надається право вибору оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації, до керівника підрозділу МВС у порядку адміністративного оскарження, або до суду у порядку позовного провадження визначеного Кодексом адміністративного судочинства України [154]. В кінці слід додати, що з урахуванням положень, які містяться в Порядку складання та подання запитів на інформацію в Міністерстві внутрішніх справ України, його назву доцільно розширити, виклавши її в новій редакції, а саме – «Положення про порядок складання, подання та розгляду запитів на інформацію в Міністерстві внутрішніх справ України».

Висновки. В підсумку слід зазначити, що в межах даної статті здійснено аналіз нормативно-правових засад надання та оприлюднення інформації про діяльність правоохоронного органу та порядку надання такої інформації. З'ясовано, що будь-яким правоохоронним органом, незалежно від специфіки його діяльності ним здійснюються такі заходи спрямовані на доступ до публічної інформації розпорядниками якої вони є у такі способи: 1) систематичного та оперативного оприлюднення публічної інформації в офіційних друкованих виданнях; 2) розміщення публічної інформації на офіційному веб-сайті правоохоронного органу, веб-сайтах органів, служб та підрозділів правоохоронних органів та у мережі Інтернет; 3) розміщення публічної інформації на інформаційних стендах у приміщеннях правоохоронного органу; 4) надання інформації за запитом на інформацію; 5) надання відкритого доступу до єдиних публічних реєстрів, адміністраторами яких виступають правоохоронні органи.

Встановлено, що з метою уніфікації процедури розгляду звернень громадян та запитів на надання публічної інформації в ОБВ в цілому і правоохоронних органах, зокрема доцільно розробити Типове Положення «Про порядок розгляду в органах виконавчої влади (далі – ОБВ) звернень громадян та запитів на надання публічної інформації про їх діяльність», яке має затверджуватись Постановою КМУ та включати такі положення: види публічної інформації про діяльність ОБВ, яка є загальнодоступною та розміщується на інформаційних ресурсах ОБВ; види публічної інформації про діяльність ОБВ, яка може надаватись за запитом; види публічної інформації про діяльність ОБВ, яка не може надаватись за публічним запитом та складає державну таємницю, та інформацію з обмеженим доступом та містить конфіденційну інформацію; суб'єкти розгляду запитів; порядок розгляду запитів та формування і направлення відповідей заявнику (з урахуванням особливостей подання та розгляду електронних запитів).

ЛІТЕРАТУРА

1. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. *Відомості Верховної Ради України*. № 32. 2011. Стр. 1491. Ст. 314.
2. Звіт Національної поліції України про результати роботи у 2021 році URL: https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/17-civik-2018/zvit2021/Zvit_NPU_2021_.pdf.
3. Конституція України від 28 червня 1996 р. / *Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
4. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. № 47. 1996. Ст. 256.
5. Денисюк С.Ф. Громадський контроль за правоохоронною діяльністю в Україні: адміністративно-правові засади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Дніпропетровськ, 2010. 38 с.
6. Сківський І.О. До питання про систему суб'єктів громадського контролю в Україні. *Порівняльно-аналітичне право*. № 3-1.2013. С.261-263
7. Миронюк Р. В. Громадський контроль за діяльністю поліції: монографія. Дніпро : ДДУВС, 2020. 134 с.
8. Про затвердження Інструкції про порядок розгляду звернень і запитів та особистого прийому громадян в органах прокуратури України: Наказ Генерального прокурора 06.08.2020 № 363. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0363905-20#n26>.
9. Про затвердження Порядку розгляду звернень та організації проведення особистого прийому громадян в органах та підрозділах Національної поліції України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України 15.11.2017 № 930. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1493-17#Text>.
10. Про затвердження Порядку складання та подання запитів на отримання публічної інформації, розпорядником якої є Національна поліція України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України 07.02.2017 № 95. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0284-17#Text>.
11. Про затвердження Порядку складання та подання запитів на інформацію в Міністерстві внутрішніх справ України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 05 травня 2021 року № 339. URL: <https://mvs.gov.ua/uk/access-to-public-information>.
12. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII. *Відомості Верховної Ради України*. № 48. 1992. Ст. 650.
13. Про практику застосування адміністративними судами положень Закону України від 13 січня 2011 року № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації»: Постанова Пленуму Верховного Суду України №11 від 30.09.2011 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0011760-13/card6#Public>.
14. Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації: Постанова Пленуму Вищого адміністративного суду України від 29.09.2016 № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010760-16#Text>.
15. Про затвердження Переліку відомостей, що становлять службову інформацію в системі Міністерства внутрішніх справ України: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 27.05.2016 № 432. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0432320-16#n10>.
16. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року (з наступними змінами та доповненнями). *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35–36, 37. Ст. 446.